

ที่ นร ๐๙๐๑/

๐๔๐๑

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๕

เมษายน ๒๕๕๐

เรื่อง การทบทวนหลักการในการปรับปรุงพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และ
ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติกองทุนส่งเสริมภาพยนตร์
พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง (๑) หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๔/๔๔๙๖
ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๕

(๒) หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๓/๑๙๐๔๖
ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๗

- สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.
(๒) ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวที่ตรวจพิจารณาแล้ว และแผ่นบันทึกข้อมูล
(๓) สำเนาหนังสือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด่วนที่สุด ที่ กก ๐๔๐๕/๕๑๘
ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๐
(๔) สำเนาหนังสือกระทรวงวัฒนธรรม ด่วนที่สุด ที่ วธ ๐๒๐๓.๓/๒๓๗
ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐
(๕) สำเนาหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ ตช ๐๐๓๑.๑๔/๖๗๙
ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

ตามหนังสือที่อ้างถึง (๑) ความว่าคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒ เมษายน
๒๕๔๕ เห็นชอบให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ทั้งฉบับ
และตามหนังสือที่อ้างถึง (๒) คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๗ อนุมัติ
หลักการร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอ และให้ส่งสำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณารวมกับร่างที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้รับ
มอบหมายให้ยกร่างตามมติเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๕ นั้น

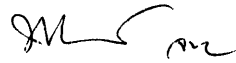
บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ดังกล่าวเสร็จแล้ว โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือยืนยันให้ความเห็นชอบกับการแก้ไข
เพิ่มเติม ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๕) ส่วนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและกระทรวงวัฒนธรรมมี
ความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องอำนาจหน้าที่การอนุญาตให้ถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศ
ในประเทศไทย โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเห็นว่าภารกิจดังกล่าวควรจะมอบหมายให้

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้รับผิดชอบตามที่ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน พร้อมทั้งมีข้อสังเกตอื่นตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๓) และ (๔) ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาแล้วไม่ได้แก้ไขปรับปรุงร่างตามข้อเสนอของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเนื่องจากเป็นเรื่องนโยบาย สมควรเสนอเรื่องดังกล่าวให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ และหากคณะรัฐมนตรีอนุมัติให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้รับผิดชอบในภารกิจดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจะรับไปปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติให้สอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรีต่อไป ดังมีรายละเอียดปรากฏตามบันทึกประกอบร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๑)

อนึ่ง สำหรับร่างพระราชบัญญัติกองทุนส่งเสริมภาพยนตร์ พ.ศ. นั้น คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้กระทรวงวัฒนธรรมรับไปทบทวนอีกครั้ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงยังไม่ได้ตรวจพิจารณา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

ฝ่ายกฎหมายการค้าและอุตสาหกรรม

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๓๐๖

โทรสาร ๐ ๒๒๒๖ ๕๑๕๘

www.krisdika.go.th

www.lawreform.go.th

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.

๑. ความเป็นมา

๑.๑ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ นร ๐๒๐๔/๑๔๗๗๙ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๓ อนุมัติหลักการให้ปรับปรุง แก้ไขพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ พระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๕๓๙ และประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕ ลงวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๑๕ ตามแนวทางที่คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเสนอใน ๓ ประเด็น คือ

(๑) ให้มีการจัดตั้ง “สภากาพย์แห่งชาติ” มีรูปแบบเป็นองค์กรเอกชน รับผิดชอบบริหาร กำกับ และดูแลกันเอง

(๒) ให้สภากาพย์แห่งชาติรับผิดชอบตรวจพิจารณาภาพยนตร์แทน กองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

(๓) การดำเนินงานของสภากาพย์แห่งชาติมีรายได้จากกองทุนซึ่งได้รับอุดหนุนจากภาครัฐและการเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ

๑.๒ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๖๐๑/๐๗๑๖ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งผลการตรวจพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ว่า พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ และพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ มีเนื้อหาสาระในส่วนของ การควบคุมภาพยนตร์ที่ซ้ำซ้อนกัน เนื่องจากได้แบ่งแยกการควบคุมโดยวัสดุที่ใช้ในการบันทึก จึงสมควรที่จะได้มีการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ทั้งฉบับเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ให้ครบถ้วน รวมถึงการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ในส่วนที่เกี่ยวกับภาพยนตร์หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ด้วย นอกเหนือจากการแก้ไขใน ๓ ประเด็นที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติรับหลักการไปแล้ว

สำหรับรูปแบบของสภากาพย์แห่งชาติที่คณะรัฐมนตรีมีมติรับหลักการให้อยู่ในรูปขององค์กรเอกชนที่จะทำหน้าที่ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์แทนกองทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ นั้น อาจไม่สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของสภากาพย์แห่งชาติซึ่งเป็น องค์กรเอกชนในการใช้อำนาจรัฐออกใบอนุญาตให้แก่การประกอบกิจการเกี่ยวกับภาพยนตร์ เนื่องจากโดยทั่วไปองค์กรเอกชนที่จะใช้อำนาจแทนรัฐได้นั้นจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการจัดทำ บริการสาธารณะหรือเป็นองค์กรที่ควบคุมวิชาชีพ จึงขอให้คณะรัฐมนตรีทบทวนหลักการดังกล่าว

๑.๓ คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาทบทวนหลักการในการปรับปรุงพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ เมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๕ แล้วมีมติให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ทั้งฉบับ เพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้ครบถ้วน ซึ่งรวมถึงการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ในส่วนที่เกี่ยวกับภาพยนตร์หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย สำหรับในประเด็นที่จะให้สภาภาพยนตร์แห่งชาติเป็นองค์กรเอกชนนั้นให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาหารือร่วมกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้องโดยยึดหลักการให้มีการถ่วงดุลซึ่งกันและกัน

๑.๔ ต่อมากระทรวงวัฒนธรรมได้เสนอร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติกองทุนส่งเสริมภาพยนตร์ พ.ศ. และคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๗ อนุมัติหลักการของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอ โดยให้นำความเห็นของส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง และคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๔ (ฝ่ายต่างประเทศ วัฒนธรรม ท่องเที่ยวและกีฬา) ส่งให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณารวมกับร่างฯ ที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้รับมอบหมายให้ดำเนินการยกร่างตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๕ แล้วส่งให้คณะกรรมการประสานงานสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาก่อนเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาต่อไป สำหรับร่างพระราชบัญญัติกองทุนส่งเสริมภาพยนตร์ พ.ศ. ให้กระทรวงวัฒนธรรมรับไปทบทวนอีกครั้งหนึ่งตามความเห็นของคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๔ (ฝ่ายต่างประเทศ วัฒนธรรม ท่องเที่ยวและกีฬา)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องตามหลักการที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติ รวมทั้งได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอ โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (กรมประชาสัมพันธ์ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และสำนักงบประมาณ) ผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมบัญชีกลาง) ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงานปลัดกระทรวงและสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมการปกครอง) ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวง) ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวงกรมการศาสนา กรมศิลปากร และสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ) ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานปลัดกระทรวง) ผู้แทนสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการภาพยนตร์ กิจการโทรทัศน์ กิจการร้านวีดีโอเกม และการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงและให้ความเห็นในการพิจารณาปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

๒. หลักการของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ที่ผ่านการพิจารณาของ
คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาและยกร่างพระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. โดยมีหลักการสำคัญดังต่อไปนี้

๒.๑ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่อยู่ภายใต้บังคับของร่างพระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.

โดยที่ปัจจุบันเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้พัฒนาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องทำให้
การสร้างหรือจัดทำภาพยนตร์ไม่จำเป็นต้องบันทึกลงในฟิล์มภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ เท่านั้น แต่สามารถบันทึกไว้ในวัสดุอื่น เช่น วัสดุในรูปของเทป
หรือวัสดุโทรทัศน์ หรือวัสดุอื่น ซึ่งที่ผ่านมาได้มีการตราพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและ
วัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ เพื่อควบคุมภาพยนตร์ที่ถักบันทึกบนวัสดุอื่นที่ไม่ใช่ฟิล์มภาพยนตร์
ทำให้การตรวจสอบและควบคุมภาพยนตร์ก่อนนำออกฉาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายมีความ
ซ้ำซ้อนกัน ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงได้ยกเลิกพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช
๒๔๗๓ และพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยกำหนดนิยาม
ของภาพยนตร์ เพื่อให้สามารถครอบคลุมถึงภาพยนตร์ตามความหมายที่เคยกำหนดไว้ใน
พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุ
โทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐^{*} และให้สอดคล้องกับทางปฏิบัติและการพัฒนาของเทคโนโลยี
ซึ่งในปัจจุบันภาพยนตร์ที่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายทั้งสองฉบับแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

(๑) ภาพยนตร์ตามความหมายทั่ว ๆ ไปที่เข้าใจอยู่ในปัจจุบันที่มีลักษณะ
เป็นเรื่องราวและใช้ดูเพื่อความบันเทิง

(๒) ภาพเคลื่อนไหวที่มีลักษณะเป็นเรื่องราวในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น
หรือคาราโอเกะซึ่งผู้ดูจะเข้าไปมีส่วนร่วมในการใช้ไม่ว่าจะเป็นการเล่นเกมหรือการร้องคาราโอเกะ
เพื่อประกอบภาพเคลื่อนไหวที่ปรากฏขึ้นจากการฉายหรือการถ่ายทอดวัสดุดังกล่าว และโดยที่
สภาพข้อเท็จจริงและวัตถุประสงค์ในการควบคุมต่างกัน คณะกรรมการกฤษฎีกา(คณะที่ ๕)
จึงแยกหลักเกณฑ์ในการควบคุมออกจากกัน โดยในส่วนที่ว่าด้วยภาพยนตร์ตามความหมาย

^{*} ในปัจจุบันได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดให้วัสดุดังต่อไปนี้เป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์
ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

(๑) วีดิโอเกม (Video Games)

(๒) เลเซอร์ดิส (Laser Disc)

(๓) ดิจิตอลวีดิโอดิส (Digital Video Disc)

(๔) วีดิโอซีดี (Video CD)

(๕) ซีดีรอม (CD ROM)

(๖) ฮาร์ดดิสก์ (Hard Disk) ที่บันทึกหรือถ่ายทอดเกมการเล่นทุกชนิด

ทั่วไปได้กำหนดนิยามไว้ว่า “ภาพยนตร์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียง ซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง (motion picture) เนื่องจากการสร้างภาพยนตร์จะต้องมีการบันทึกภาพหรือภาพและเสียงลงวัสดุประเภทใดประเภทหนึ่งก่อนที่จะนำออกฉายให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหว และได้กำหนดนิยามสำหรับเรียกวัสดุที่ใช้บันทึกเกมการเล่นและคาราโอเกะว่า “วีดิทัศน์” ซึ่งเป็นคำที่บัญญัติไว้ในศัพท์คอมพิวเตอร์ฉบับราชบัณฑิตยสถานที่ได้บัญญัติคำแปลของ “video” ไว้ว่าหมายถึง วีดิทัศน์ โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดนิยามไว้เป็นพิเศษให้หมายถึงวัสดุที่มีการบันทึกภาพหรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่นคาราโอเกะที่มีภาพประกอบ หรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

อย่างไรก็ตาม ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่สามารถนำมาใช้ควบคุมการฉายภาพยนตร์และวีดิทัศน์หรือภาพเคลื่อนไหวต่าง ๆ ผ่านระบบการส่งสัญญาณภาพผ่านดาวเทียมหรือระบบอินเทอร์เน็ตซึ่งมีกระบวนการและเทคโนโลยีที่ซับซ้อน ซึ่งหากรัฐบาลต้องการควบคุมการฉายหรือถ่ายทอดภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ในลักษณะดังกล่าวก็จะต้องมีการศึกษารายละเอียดในการตรากฎหมายขึ้นมาใช้บังคับต่อไป

๒.๒ องค์การกำกับดูแล

กำหนดให้มีคณะกรรมการเพื่อกำกับดูแลการประกอบกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แยกออกเป็น ๒ คณะ คือ

(๑) คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ มีหน้าที่เสนอนโยบายแผน และกำหนดยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อรัฐมนตรี รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทของภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร

สำหรับองค์ประกอบของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาองค์ประกอบของคณะกรรมการตามร่างฯ ที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอแล้วเห็นว่า หากกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการตามที่กำหนดไว้ในร่างฯ ของกระทรวงวัฒนธรรมซึ่งมีจำนวนกรรมการถึง ๔๓ คน จะเป็นอุปสรรคในการปฏิบัติงานโดยเฉพาะการดำเนินการประชุมของคณะกรรมการ จึงได้ปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการให้ประกอบด้วยผู้แทนของหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องเท่าที่จำเป็น และผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญด้านการประกอบกิจการภาพยนตร์ กิจการวีดิทัศน์ กิจการโทรทัศน์ หรือการคุ้มครองผู้บริโภคที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง โดยกำหนดให้มีองค์ประกอบทั้งภาคสังคม วัฒนธรรม ธุรกิจ และเทคโนโลยี เพื่อให้คณะกรรมการสามารถกำหนดนโยบายในการควบคุมและส่งเสริมกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ได้อย่างเป็นระบบ

(๒) คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ มีหน้าที่ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร รวมทั้งอนุญาตการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร และอนุญาตการส่งออกภาพยนตร์และวีดิทัศน์ไปนอกราชอาณาจักร ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง

ตามข้อเสนอของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ โดยที่คณะกรรมการชุดนี้เป็นองค์กรหลักในการตรวจพิจารณาและอนุญาตภาพยนตร์และวีดิทัศน์ก่อนนำออกเผยแพร่ จึงได้กำหนดองค์ประกอบให้มีขนาดเล็กเพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติหน้าที่โดยกำหนดให้มีจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคน และกำหนดให้สามารถตั้งได้หลายชุด เพื่อให้สามารถรองรับปริมาณของภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่มีการเสนอให้ตรวจพิจารณา

๒.๓ หน่วยงานธุรการของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

โดยที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้กระทรวงวัฒนธรรมรับผิดชอบภารกิจตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกระทรวงวัฒนธรรมแจ้งว่าในปัจจุบันกระทรวงวัฒนธรรมได้กำหนดนโยบายและแบ่งส่วนงานในการรับผิดชอบภาพยนตร์ใหม่ โดยกำหนดให้สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมรับผิดชอบงานการกำหนดนโยบายที่เกี่ยวกับกิจการภาพยนตร์ และให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติรับผิดชอบงานการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ จึงต้องการให้กำหนดหน่วยงานธุรการของคณะกรรมการทั้งสองชุดให้สอดคล้องกับการแบ่งส่วนงานดังกล่าว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงได้ปรับปรุงร่างโดยกำหนดให้สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติและให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

๒.๔ การประกอบกิจการภาพยนตร์

(๑) การสร้างภาพยนตร์

โดยที่ปัจจุบันการสร้างภาพยนตร์ไทย (ภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ในบทภาพยนตร์ต้นฉบับสำหรับการแสดงภาพยนตร์และเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย) ไม่ต้องขออนุญาตก่อนดำเนินการสร้าง ส่วนการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรจะต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยตามระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ว่าด้วยการขออนุญาตถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ และผู้สร้างภาพยนตร์ต้องขออนุญาตการเข้าไปใช้สถานที่ในการสร้างภาพยนตร์กับหน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแลสถานที่นั้น ๆ และหากก่อให้เกิดความเสียหายก็จะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงหรือชดเชยค่าเสียหายตามที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงได้กำหนดหลักการให้สอดคล้องกับระบบในปัจจุบันคือ กำหนดให้เฉพาะการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่ที่ใช้สร้างภาพยนตร์ และกรณีการสร้างภาพยนตร์มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการปรับปรุงสิ่งดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม ทั้งนี้ตามที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้

อย่างไรก็ตาม ในการสร้างภาพยนตร์ทั้งภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศ ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ในลักษณะที่ไม่เป็นการบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติ หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หากมีการฝ่าฝืนก็จะต้องรับโทษตามที่กำหนดไว้ และเพื่อให้ผู้สร้างภาพยนตร์ลดความเสี่ยงในการลงทุน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงได้กำหนดให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีสิทธิขอให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์พิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับภาพยนตร์ก่อนจะดำเนินการสร้างได้

(๒) การนำภาพยนตร์ออกเผยแพร่

กำหนดให้ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรต้องผ่านการตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ยกเว้นภาพยนตร์ดังต่อไปนี้

(ก) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

(ข) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์

ในทางธุรกิจ

(ค) ภาพยนตร์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชนหรือหน่วยงานอื่นของรัฐทำขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น

(ง) ภาพยนตร์ที่ฉายในเทศกาลภาพยนตร์ระหว่างประเทศเพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ตามที่คณะกรรมการกำหนด

(จ) ภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์และผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แล้ว ทั้งนี้ เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการตรวจพิจารณา เนื่องจากภาพยนตร์ที่จะนำออกฉายทางโทรทัศน์อยู่ภายใต้การควบคุมขององค์กรตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว

อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ให้นำภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ออกฉายทางสื่อประเภทอื่น หรือนำออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ภาพยนตร์ดังกล่าวต้องผ่านการตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

(๓) ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เปลี่ยนระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์จากเดิมที่ใช้ระบบ censor ซึ่งภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาจะมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้ดูทุกเพศทุกวัย เป็นระบบ rating คือ การตรวจพิจารณาโดยกำหนดประเภทของภาพยนตร์ให้เหมาะสมกับอายุของผู้ดูภาพยนตร์ และกำหนดมาตรการป้องกันมิให้มีการฉาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ให้แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด โดยกำหนดให้เจ้าของโรงภาพยนตร์แจ้งประเภทของภาพยนตร์ที่จะนำออกฉายในแต่ละเรื่องไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ชัดเจนในบริเวณโรงภาพยนตร์และห้ามมิให้ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนดเข้าไปในโรงภาพยนตร์ในระหว่างที่ทำการฉายภาพยนตร์ประเภทนั้น ๆ และกำหนดห้ามมิให้ร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือ

จำหน่ายภาพยนตร์ให้แก่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งกำหนดเวลาในการนำภาพยนตร์บางประเภทออกฉายทางโทรทัศน์ โดยให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติเป็นผู้พิจารณากำหนด

(๔) การส่งออกภาพยนตร์

กำหนดให้การส่งออกภาพยนตร์ไปนอกราชอาณาจักรต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ยกเว้นภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์หรือภาพยนตร์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๒.๔ (๒) และภาพยนตร์ต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตให้สร้างในราชอาณาจักร เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการตรวจพิจารณา และดึงดูดผู้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศให้มาถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทย และเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยจึงกำหนดให้การส่งออกภาพยนตร์ไปต่างประเทศไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมในการอนุญาตให้ส่งออกภาพยนตร์

(๕) การประกอบกิจการโรงภาพยนตร์

ตามระบบกฎหมายปัจจุบันการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ ผู้ประกอบการไม่ต้องขออนุญาตในการประกอบกิจการฉายภาพยนตร์ แต่ต้องมีใบอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อประกอบกิจการโรงมหรสพตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารซึ่งใบอนุญาตดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมดูแลในเรื่องความมั่นคงปลอดภัยของตัวอาคาร แต่เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เปลี่ยนหลักการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เป็นระบบ rating ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วใน (๓) จึงมีความจำเป็นต้องกำหนดให้การประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ซึ่งหมายถึงสถานที่ฉายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ทั้งนี้ เพื่อควบคุมการฉายภาพยนตร์ของโรงภาพยนตร์ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของภาพยนตร์ในแต่ละประเภทที่กฎหมายกำหนดไว้

ในการนี้ได้กำหนดบทเฉพาะกาลให้ผู้ประกอบการโรงภาพยนตร์อยู่แล้วมายื่นขออนุญาตต่อนายทะเบียนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยเมื่อได้ยื่นคำขอแล้วผู้ประกอบการต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตจากนายทะเบียน

(๖) การประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์

กำหนดให้ผู้ประกอบการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ซึ่งเป็นไปตามหลักการเดิมที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ อย่างไรก็ตาม ได้ลดขั้นตอนและความซ้ำซ้อนในการขอใบอนุญาตจากเดิมที่เคยกำหนดให้ต้องมีใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ และใบอนุญาตให้ฉายภาพยนตร์เป็นให้มีใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์เพียงฉบับเดียว เนื่องจากการฉายภาพยนตร์ในสถานที่ดังกล่าวถือเป็นส่วนหนึ่งของการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์

(๗) อายุใบอนุญาต

ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดอายุใบอนุญาตในการประกอบกิจการทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นโรงภาพยนตร์ ร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ร้านวิดีโอ รวมทั้งร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวิดีโอไว้ห้าปี ทั้งนี้ เพื่อลดภาระให้แก่ผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ของรัฐในการดำเนินการยื่นคำขออนุญาตและการพิจารณาต่ออายุใบอนุญาต รวมทั้งกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้ต่ำลงเพื่อจูงใจให้ผู้ประกอบการเข้ามาอยู่ในระบบให้มากขึ้น

๒.๕ การส่งเสริมและพัฒนาภาพยนตร์

(๑) การกำหนดสัดส่วนของภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์

โดยที่ปัจจุบันอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของไทยไม่สามารถแข่งขันกับภาพยนตร์ของต่างประเทศได้ ทั้งในด้านของเงินทุนและเทคนิคการถ่ายทำ ดังนั้น เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ของชาติและวัฒนธรรมไทย ตลอดจนส่งเสริมให้ภาพยนตร์ไทยสามารถแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศได้ จึงกำหนดให้คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติสามารถกำหนดสัดส่วนของภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์ ซึ่งกรณีที่คณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๔ (ฝ่ายต่างประเทศ วัฒนธรรม ท่องเที่ยวและกีฬา) มีข้อสังเกตว่าข้อกำหนดดังกล่าวน่าจะไม่สอดคล้องกับความเป็นไปของโลกปัจจุบันที่ส่งเสริมให้มีการแข่งขันทางการค้าอย่างเสรีนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา(คณะที่ ๕) มีความเห็นว่า โดยที่มาตรการในการกำหนดสัดส่วนของภาพยนตร์ที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์เป็นเครื่องมือที่สามารถส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของไทยซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงเอกลักษณ์และศิลปวัฒนธรรมของไทย ซึ่งในประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ประเทศฝรั่งเศสก็นำมาตรการดังกล่าวมาใช้เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองภาพยนตร์ของประเทศฝรั่งเศส ประกอบกับในความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (GATT ๑๙๔๗) ก็ได้มีบทบัญญัติพิเศษเกี่ยวกับฟิล์มภาพยนตร์โดยยกเว้นให้ประเทศภาคีสามารถออกข้อกำหนดโควตาการฉายภาพยนตร์โดยระบุสัดส่วนของภาพยนตร์ซึ่งมีแหล่งกำเนิดจากชาติของตนที่จะนำออกฉายได้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงได้คงหลักการในการกำหนดสัดส่วนของภาพยนตร์ไว้ โดยกำหนดให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติที่จะกำหนดให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและปริมาณการสร้างภาพยนตร์ไทยในแต่ละช่วง

(๒) การจัดตั้งศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติ

ตามร่างฯ ที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอได้กำหนดให้มีการจัดตั้งศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติขึ้นในกระทรวงวัฒนธรรมโดยอาจจัดในรูปแบบองค์การมหาชนนั้น โดยที่ร่างฯ ดังกล่าวยังขาดความชัดเจนเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่และโครงสร้างของศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติที่จะตั้งขึ้น ประกอบกับกระทรวงการคลังเห็นว่า หากกระทรวงวัฒนธรรมปรับโครงสร้างภายในหน่วยงานให้สามารถรองรับการดำเนินการของศูนย์ดังกล่าวได้โดยไม่ต้องจัดตั้งหน่วยงานขึ้นใหม่

ก็จะเป็นการช่วยให้ไม่เพิ่มภาระงบประมาณแผ่นดิน ดังนั้น หากมีการปรับโครงสร้างภายในของกระทรวงวัฒนธรรมให้ชัดเจนตามความเห็นของกระทรวงการคลังก็สามารถกำหนดอำนาจหน้าที่ดังกล่าวไว้ในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการของกระทรวงวัฒนธรรมได้ โดยไม่จำเป็นต้องตราเป็นกฎหมายเฉพาะ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงไม่ได้กำหนดหลักการดังกล่าวไว้ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

๒.๖ การประกอบกิจการวีดิทัศน์

หลักเกณฑ์ในการควบคุมการประกอบกิจการวีดิทัศน์ส่วนใหญ่จะอนุโลมหลักเกณฑ์ที่ใช้กับการประกอบกิจการภาพยนตร์มาใช้ยกเว้นในเรื่องดังต่อไปนี้ที่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ให้แตกต่างกันเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะและวัตถุประสงค์ในการควบคุม คือ

(๑) การสร้างวีดิทัศน์

ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้กำหนดให้ต้องขออนุญาตในการสร้าง รวมทั้งไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสร้างไว้ เนื่องจากการสร้างวีดิทัศน์มีผลกระทบน้อยกว่าการสร้างภาพยนตร์

(๒) ระบบการตรวจพิจารณา

โดยที่ลักษณะการใช้หรือดูวีดิทัศน์แตกต่างจากการดูภาพยนตร์ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น หากใช้ระบบการตรวจพิจารณาโดยใช้ระบบ rating เช่นเดียวกับภาพยนตร์ จะมีปัญหาสำหรับประเภทที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีต้องดูร่วมกับผู้ปกครอง และประเภทที่ห้ามผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีดู เนื่องจากโดยสภาพทางข้อเท็จจริงผู้ปกครองมักจะปล่อยให้เด็กเล่นเกมกันเองโดยไม่ได้เข้าไปเล่นด้วย นอกจากนั้นในร้านวีดีโอเกมที่เปิดอยู่ในปัจจุบันในแต่ละเครื่องมีเกมอยู่หลายประเภท จึงเป็นการยากในการควบคุมให้ร้านดังกล่าวให้บริการตามประเภทและอายุผู้เข้าไปเล่น ประกอบกับวัตถุประสงค์ในการควบคุมวัสดุดังกล่าวก็เพื่อป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนหมกมุ่นและใช้เวลาไปกับการเล่นเกม หรือเข้าไปร้องคาราโอเกะ (ปัจจุบันมีเปิดตามห้างสรรพสินค้าโดยมีลักษณะเป็นห้องเล็ก ๆ เพื่อให้ลูกค้าเข้าไปร้องเพลงโดยจะมีคะแนนให้ด้วย) คณะกรรมการกฤษฎีกา(คณะที่ ๕) จึงกำหนดให้การตรวจพิจารณาวีดิทัศน์ใช้ระบบ censor กล่าวคือ วีดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาจะมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับผู้ดูทุกเพศทุกวัยโดยไม่ได้กำหนดประเภทอย่างเช่นการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

(๓) ร้านวีดิทัศน์ หมายถึงสถานที่ที่จัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์ ซึ่งกิจการประเภทนี้ได้แก่ร้านวีดีโอเกม และร้านคาราโอเกะในปัจจุบัน และโดยที่การประกอบกิจการร้านคาราโอเกะในปัจจุบันส่วนใหญ่จะอยู่ภายในสถานบริการ ซึ่งต้องขออนุญาตและมีการควบคุมการประกอบกิจการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการอยู่แล้ว จึงกำหนดยกเว้นให้ร้านวีดิทัศน์ที่ตั้งอยู่ในสถานบริการที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการไม่ต้องขอใบอนุญาตตามกฎหมายฉบับนี้ เพื่อลดความซ้ำซ้อนของกฎหมาย และโดยที่ที่ผ่านมารัฐบาลมีนโยบายจะควบคุมการเข้าไปใช้บริการของเด็กและเยาวชนในสถานที่ดังกล่าว จึงได้กำหนดให้คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติสามารถกำหนดเวลาในการเข้าใช้บริการของผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีได้ด้วย

(๕) ร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ ซึ่งตามกฎหมายปัจจุบัน ต้องได้รับใบอนุญาตในลักษณะที่เป็นสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายภาพยนตร์ จึงได้บัญญัติให้การประกอบกิจการประเภทนี้ต้องได้รับใบอนุญาตตามเดิม และโดยที่ลักษณะ การประกอบกิจการร้านให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ในปัจจุบันจะให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายทั้งภาพยนตร์และวีดิทัศน์จึงได้กำหนดให้ถือว่าผู้ได้รับใบอนุญาตให้ ประกอบกิจการ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบ กิจการ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ด้วย

โดยที่การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์และกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือ จำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์อาจจะเป็นสถานที่เดียวกันแต่การประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ มีการกำหนดหลักเกณฑ์พิเศษในเรื่องเวลาการเข้าใช้บริการ จึงได้กำหนดให้สถานที่ดังกล่าว ต้องแยกพื้นที่ในการให้บริการออกจากกันด้วยเพื่อประโยชน์ในการควบคุมและบังคับใช้กฎหมาย

๒.๗ สิทธิของผู้ชม ผู้รับบริการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตามร่างฯ ที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอได้กำหนดให้ผู้เข้าชมหรือผู้รับบริการ มีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ในกรณีที่ได้รับความสะดวก ร้อน หรือเสียหายเนื่องมาจากการฉายหรือให้บริการภาพยนตร์ และให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สามารถออกข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ หรือข้อกำหนดห้ามฉายภาพยนตร์บางประเภทในเขตพื้นที่ ของตนได้นั้น โดยที่ก่อนจะนำภาพยนตร์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายได้มีการ กำหนดให้ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และ วีดิทัศน์แล้ว และหากภาพยนตร์ดังกล่าวไม่เป็นไปตามที่ได้รับอนุญาตก็มีกระบวนการตรวจสอบ ควบคุมโดยพนักงานเจ้าหน้าที่อีกชั้นหนึ่ง ประกอบกับสิทธิต่าง ๆ ของผู้บริโภคที่กำหนดไว้ใน ร่างฯ ที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอก็สามารถดำเนินการได้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงไม่จำเป็นต้องบัญญัติกฎหมายให้ซ้ำซ้อนกัน สำหรับอำนาจขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นนั้นหากรัฐบาลมีนโยบายที่จะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจห้ามฉาย ภาพยนตร์บางประเภทภายในเขตพื้นที่ของตน ก็ควรกำหนดไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวกับอำนาจของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยเฉพาะ คณะกรรมการกฤษฎีกา(คณะที่ ๕) จึงไม่ได้กำหนด หลักการดังกล่าวไว้ในร่างพระราชบัญญัตินี้

๒.๘ การอุทธรณ์

กำหนดให้ผู้ซึ่งได้รับคำสั่งเกี่ยวกับการไม่ออกใบอนุญาต ไม่ต่ออายุ ใบอนุญาต คำสั่งพักใช้หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต รวมทั้งคำสั่งให้ชำระค่าปรับทางปกครองของ นายทะเบียน หรือคำสั่งไม่อนุญาตของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ มีสิทธิ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติได้

๒.๙ บทกำหนดโทษ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้แยกบทกำหนดโทษทางปกครองและโทษทางอาญาออกจากกัน โดยกำหนดให้การกระทำความผิดเล็กน้อยและไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนต้องรับโทษทางปกครอง ส่วนการกระทำผิดที่รุนแรงและกระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนต้องรับโทษทางอาญา

๓. ข้อสังเกตของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๓.๑ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีหนังสือ ขอให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา^๒ กระทรวงวัฒนธรรม^๓ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ^๔ ให้ความเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้ตรวจพิจารณาแล้ว

๓.๒ ต่อมา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ^๕ มีหนังสือให้ความเห็นชอบกับการแก้ไขของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ส่วนกระทรวงวัฒนธรรม^๖ และกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา^๗ มีความเห็นและข้อสังเกตเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ดังนี้

(๑) ข้อสังเกตของกระทรวงวัฒนธรรม

๑) เนื่องจากปัจจุบันกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นผู้รับผิดชอบการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งมีได้ถูกควบคุมตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๗๓ และมาตรา ๑๘ (๑) แห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของกระทรวงวัฒนธรรม จึงเห็นควรเพิ่มการยกเลิก “บรรดากฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับ ที่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. โดยให้ใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ฉบับนี้แทน”

^๒ หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๐๐๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ ถึงกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

^๓ หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๐๐๕ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ ถึงกระทรวงวัฒนธรรม

^๔ หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๐๐๖ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

^๕ หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ ตช ๐๐๓๑.๑๔/๖๗๙ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

^๖ หนังสือกระทรวงวัฒนธรรม ด่วนที่สุด ที่ วธ ๐๒๐๓.๓/๒๓๗ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

^๗ หนังสือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด่วนที่สุด ที่ กก ๐๔๐๕/๕๑๘ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๐

๒) เห็นควรแก้ไขมาตรา ๑๖ วรรคสอง จาก “ให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมแต่งตั้งข้าราชการของกระทรวงวัฒนธรรมเป็นเลขานุการ” เป็น “ให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นประธานกรรมการและหัวหน้าส่วนราชการระดับกองในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติคนหนึ่งเป็นกรรมการและเลขานุการ”

๓) เห็นควรตัดความในมาตรา ๒๓ วรรคสาม ซึ่งกำหนดว่า “คำป่วยการที่ได้รับให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน” ออก โดยให้เพิ่มความในมาตราใดมาตราหนึ่งเพิ่มเติมดังนี้ “คำป่วยการตามมาตรา ๒๓ คำปรับตามหมวด ๗ และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้นำเข้ากองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรมตามพระราชบัญญัติสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕”

(๒) ความเห็นของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

๑) ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

๒) แบ่งความรับผิดชอบของทั้งสองกระทรวงให้ชัดเจน โดยกำหนดให้กระทรวงวัฒนธรรมรับผิดชอบการสร้างภาพยนตร์ไทย การตรวจภาพยนตร์ทุกประเภทก่อนฉายตามโรงภาพยนตร์ และในที่สาธารณะต่าง ๆ สำหรับกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารับผิดชอบการอนุญาตและการประกอบธุรกิจบริการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย

๓.๓ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาข้อสังเกตของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและกระทรวงวัฒนธรรมในประเด็นต่าง ๆ แล้วมีความเห็นดังนี้

(๑) กรณีกระทรวงวัฒนธรรมเสนอให้เพิ่มการยกเลิก “บรรดากฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับ ที่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. โดยให้ใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ฉบับนี้แทน” นั้น เห็นว่า การบัญญัติกฎหมายใหม่ขึ้นและมี การยกเลิกกฎหมายเก่านั้นเป็นไปตามหลักที่ว่า กฎหมายที่ออกมาภายหลังย่อมยกเลิกกฎหมายที่มีมาก่อนในเนื้อหาอย่างเดียวกัน และทางปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบัน ก็จะไม่เขียนบทบัญญัติดังกล่าว เว้นแต่กรณีที่ต้องการให้พระราชบัญญัตินั้นเป็นกฎหมายกลางที่จะลบล้างกฎหมายก่อนในหลักการเดียวกันทั้งหมด ประกอบกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. ๒๕๓๓ ก็ถูกยกเลิกไปแล้วโดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง ยกเลิกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีบางฉบับ พ.ศ. ๒๕๔๖ ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องเพิ่มการยกเลิกบทบัญญัติตามที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอ

(๒) กรณีกระทรวงวัฒนธรรมเสนอแก้ไขร่างมาตรา ๑๖ วรรคสอง ให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นประธานกรรมการและหัวหน้าส่วนราชการระดับกองในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติคนหนึ่งเป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ นั้น เนื่องจากในชั้นการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ปริมาณของภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่จะต้องพิจารณามีจำนวนมากและต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงได้กำหนดให้รัฐมนตรีสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ได้หลายคณะเพื่อให้สามารถตรวจพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ได้ทันตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น หากกำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นประธานกรรมการและหัวหน้าส่วนราชการระดับกองในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติคนหนึ่ง

หากกำหนดให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นประธานกรรมการและหัวหน้าส่วนราชการระดับกองในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติคนหนึ่งเป็นกรรมการและเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ทุกคณะตามที่กระทรวงวัฒนธรรมเสนอก็จะขัดกับหลักการที่ต้องการให้มีการตั้งคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ได้หลายคณะประกอบกันในชั้นการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) กระทรวงวัฒนธรรมก็ไม่เคยยกประเด็นดังกล่าวให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงไม่ได้แก้ไขปรับปรุงร่างตามข้อสังเกตของกระทรวงวัฒนธรรม

(๓) กรณีกระทรวงวัฒนธรรมเสนอให้ตัดความในร่างมาตรา ๒๓ วรรคสาม ซึ่งกำหนดให้นำคำปวยการที่ได้รับนำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินออก และเพิ่มการกำหนดให้นำคำปวยการตามมาตรา ๒๓ คำปรับตามหมวด ๗ และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ส่งเข้ากองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรมตามพระราชบัญญัติสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เห็นว่า ในการพิจารณาร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกานั้นจะต้องพิจารณาตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติในหลักการและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดดังกล่าวควรหารือกับกระทรวงการคลังและได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเสียก่อน นอกจากนี้ในการประชุมกระทรวงวัฒนธรรมก็ไม่เคยยกประเด็นในเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงไม่ได้แก้ไขปรับปรุงร่างตามข้อสังเกตของกระทรวงวัฒนธรรม

(๔) กรณีความเห็นของสองกระทรวงไม่สอดคล้องกันและเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อมีมติ

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติและแบ่งความรับผิดชอบของทั้งสองกระทรวงให้ชัดเจน โดยกำหนดให้กระทรวงวัฒนธรรมรับผิดชอบการสร้างภาพยนตร์ไทย การตรวจภาพยนตร์ทุกประเภทก่อนฉายตามโรงภาพยนตร์และในที่สาธารณะต่าง ๆ และกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารับผิดชอบการอนุญาตและการประกอบธุรกิจบริการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยนั้น ในชั้นการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) กระทรวงวัฒนธรรมและกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาต่างยืนยันที่จะทำหน้าที่รับผิดชอบในการอนุญาตและการประกอบธุรกิจบริการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศ และโดยที่การกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานเป็นปัญหาทางนโยบาย คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงได้ร่างตามหลักการที่คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติ คือ ให้กระทรวงวัฒนธรรมเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้และเป็นผู้รับผิดชอบการตรวจพิจารณาและการสร้างภาพยนตร์ทั้งระบบ ซึ่งรวมถึงการอนุญาตให้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศด้วย แต่หากคณะรัฐมนตรีประชุมและมีมติให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารับผิดชอบการอนุญาตการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศตามความเห็นของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ก็จะได้พิจารณาปรับปรุงบทบัญญัติให้เป็นไปตามที่คณะรัฐมนตรีมีมติต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เมษายน ๒๕๕๐

ร่างฯ ที่ สคก. ตรวจสอบแล้ว
เรื่องเสร็จที่ ๑๙๐/๒๕๕๐

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์
พ.ศ.

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการ
เทปและวัสดุโทรทัศน์

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ ได้ใช้บังคับมาเป็น
เวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบันซึ่งเทคโนโลยีได้
มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบันอยู่ในความ
รับผิดชอบของหลายองค์กรและมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุ
โทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ดังนั้น เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และ
กฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ใน
ปัจจุบัน รวมทั้งปรับปรุงระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ให้อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กร
เดียวเพื่อลดความซ้ำซ้อนของการตรวจพิจารณาและส่งเสริมการประกอบกิจการภาพยนตร์
จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์และวีดิทัศน์
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และกฎหมายว่าด้วย
การควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์
พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

- (๑) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓
- (๒) พระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๙
- (๓) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๐๕ ลงวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช

๒๕๑๕

- (๔) พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์

“วีดิทัศน์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น คาราโอเกะ ที่มีภาพประกอบ หรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ภาพยนตร์ไทย” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ในบทภาพยนตร์ต้นฉบับสำหรับการแสดงภาพยนตร์และเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย

“สร้างภาพยนตร์” หมายความว่า การผลิต ถ่ายอัด บันทึก หรือทำด้วยวิธีการใด ๆ เพื่อให้เป็นภาพยนตร์

“ฉาย” หมายความว่า การนำภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์มากระทำให้ปรากฏภาพ หรือภาพและเสียงด้วยเครื่องฉาย หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย

“สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ ภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ แล้วแต่กรณี

“โรงภาพยนตร์” หมายความว่า สถานที่ฉายภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เท่าที่มีได้อยู่ภายใต้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์

(๑) อาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์

(๒) สถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์

(๓) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ร้านวีดิทัศน์” หมายความว่า สถานที่ที่จัดให้มีเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในการฉาย เล่น หรือดูวีดิทัศน์

“หมายเลขรหัส” หมายความว่า หมายเลขที่กำหนดสำหรับภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ที่ผ่านการพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการแล้ว

“ผู้ปกครอง” หมายความว่า บิดามารดา บุคคลซึ่งรับอุปการะเลี้ยงดู หรือบุคคลซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือน หรือพนักงานส่วนท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นนายทะเบียนกลางมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร

ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเขตจังหวัดของตน

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน พนักงานเจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติประกอบด้วย ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการ อธิบดีกรมการศาสนา อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ อธิบดีกรมศิลปากร อธิบดีกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ อธิบดีกรมสรรพากร เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว ผู้อำนวยการสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกรมสารนิเทศ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินเจ็ดคนเป็นกรรมการ

ให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมแต่งตั้งรองปลัดกระทรวงวัฒนธรรมคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่งต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านกิจการภาพยนตร์ กิจการวีดิทัศน์ กิจการโทรทัศน์ หรือการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างน้อยด้านละหนึ่งคน

มาตรา ๘ ให้สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรมทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการรับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการ

มาตรา ๙ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) เสนอนโยบาย แผน และยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการประกอบอุตสาหกรรม ภาพยนตร์ และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อรัฐมนตรี
 - (๒) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์
 - (๓) เสนอคำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงและประกาศตาม พระราชบัญญัตินี้
 - (๔) ออกประกาศกำหนดสัดส่วนระหว่างภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ ต่างประเทศที่จะนำออกฉายในโรงภาพยนตร์ตาม (๑) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔
 - (๕) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนและคณะกรรมการพิจารณา ภาพยนตร์และวีดิทัศน์
 - (๖) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย
- ประกาศตาม (๔) ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๐ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งต้องมีคุณสมบัติและไม่มี ลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์
- (๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษ สำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ
- (๖) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือ รัฐวิสาหกิจเพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือถือว่ากระทำการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ

มาตรา ๑๑ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่ง สามปี

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการใหม่

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรง ตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๑๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ
- (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๐

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อื่นดำรงตำแหน่งแทน และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่ดำเนินการเพื่อให้มีการแต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้

มาตรา ๑๔ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการหรือรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ในการประชุมถ้ามีการพิจารณาเรื่องที่กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสีย กรรมการผู้นั้นไม่มีสิทธิเข้าร่วมประชุม

มาตรา ๑๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้นำความในมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

หมวด ๒

คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

มาตรา ๑๖ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์คณะหนึ่งหรือหลายคณะโดยแต่ละคณะให้ประกอบด้วยบุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ จำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคน โดยจะต้องประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านกิจการภาพยนตร์ กิจการวีดิทัศน์ กิจการโทรทัศน์ ศิลปวัฒนธรรม หรือการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างน้อยด้านละหนึ่งคน

ให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมแต่งตั้งข้าราชการของกระทรวงวัฒนธรรมเป็นเลขานุการ

มาตรา ๑๗ ให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ รับผิดชอบงานธุรการ งานประชุม การศึกษาข้อมูล และกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) อนุญาตการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร
- (๒) ตรวจสอบและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร
- (๓) อนุญาตการนำวีดิทัศน์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร
- (๔) อนุญาตการนำสื่อโฆษณาออกโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ในราชอาณาจักร
- (๕) อนุญาตการส่งภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ออกไปนอกราชอาณาจักร
- (๖) ปฏิบัติการอื่นตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์หรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๙ ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยอนุโลม

หมวด ๓
การประกอบกิจการภาพยนตร์

มาตรา ๒๐ ผู้ใดประสงค์จะสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร ให้ยื่นคำขออนุญาตพร้อมด้วยบทภาพยนตร์ คำโครง และเรื่องย่อของภาพยนตร์ที่จะสร้างต่อ นายทะเบียนกลาง และต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์และ หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่ที่จะใช้สร้างภาพยนตร์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๑ ผู้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๐ ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ ให้ตรงกับบทภาพยนตร์และคำโครงตลอดจนเงื่อนไขที่ได้รับอนุญาต โดยคำนึงถึงฉากที่ถ่ายทำ บทสนทนา และสถานที่ถ่ายทำเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ สภาพสังคม และสิ่งแวดล้อม

มาตรา ๒๒ การสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักรดังต่อไปนี้ ไม่ต้องขออนุญาต

- (๑) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- (๒) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ
- (๓) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๓ ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการสร้างภาพยนตร์ในลักษณะที่ไม่เป็น การบ่อนทำลาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรืออาจกระทบกระเทือน ต่อความมั่นคง สิ่งแวดล้อม และเกียรติภูมิของประเทศไทย

ผู้สร้างภาพยนตร์ผู้ใดสงสัยว่าการสร้างภาพยนตร์ของตนจะเป็นการฝ่าฝืน บทบัญญัติตามวรรคหนึ่งอาจขอให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์พิจารณาให้ ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนดำเนินการสร้างได้ ในกรณีนี้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และ วีดิทัศน์จะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ซึ่งขอความเห็นทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลา ดังกล่าวให้ถือว่าคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ให้ความเห็นชอบแล้ว

การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นให้เป็นไปตามระเบียบที่ คณะกรรมการประกาศกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา คำปวยการที่ได้รับให้นำส่งคลัง เป็นรายได้แผ่นดิน

การใดที่ได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และ วีดิทัศน์ มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๒๔ ในกรณีที่การสร้างภาพยนตร์มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องดำเนินการปรับปรุงสิ่งดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม ทั้งนี้ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๒๕ ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๖ ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์กำหนดด้วยว่าภาพยนตร์ดังกล่าวจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใดดังต่อไปนี้

- (๑) ภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ทั่วไป
- (๒) ภาพยนตร์ที่ผู้มียุติต่ำกว่าสิบห้าปี ต้องดูร่วมกับผู้ปกครอง
- (๓) ภาพยนตร์ที่ห้ามผู้มียุติต่ำกว่าสิบแปดปีดู
- (๔) ภาพยนตร์ที่ห้ามเผยแพร่ในราชอาณาจักร

ความใน (๒) และ (๓) มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ดูซึ่งบรรลุนิติภาวะโดยการสมรส หลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าภาพยนตร์ลักษณะใดควรจัดอยู่ในภาพยนตร์ประเภทใด ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี

มาตรา ๒๗ ภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

- (๑) ภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- (๒) ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ
- (๓) ภาพยนตร์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐสร้างขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น
- (๔) ภาพยนตร์ที่ฉายในเทศกาลภาพยนตร์ระหว่างประเทศตามที่คณะกรรมการกำหนด
- (๕) ภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์และผ่านการตรวจพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์แล้ว
- (๖) ภาพยนตร์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ภาพยนตร์ตาม (๕) หากนำออกฉายทางสื่อประเภทอื่น หรือนำออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

มาตรา ๒๘ การตรวจพิจารณาและกำหนดประเภทภาพยนตร์ที่ฉายทางโทรทัศน์ ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ให้นำความใน มาตรา ๒๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๓) ให้ฉายทางโทรทัศน์ได้ในระหว่างเวลาที่ คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๙ ในการพิจารณาอนุญาตภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๕ ถ้าคณะกรรมการ พิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์เห็นว่าภาพยนตร์ใดมีเนื้อหาที่เป็นการบ่อนทำลาย ขัดต่อความ สงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐ หรือก่อให้เกิด ความเสื่อมทรามทางจิตใจของประชาชน ให้คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ มีอำนาจสั่งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขหรือตัดทอนก่อนอนุญาต หรือจะไม่อนุญาตก็ได้

ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ มิให้ถือว่า ภาพยนตร์นั้นมีลักษณะที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๓๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๙ การอนุญาตให้นำภาพยนตร์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ไม่ปลดปล่อยให้ผู้รับอนุญาตตาม มาตรา ๒๕ พ้นจากความรับผิดชอบในทางแพ่ง ทางอาญา หรือจากการกระทำความผิดต้องรับผิด ตามกฎหมายอื่น อันเกิดจากการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์

มาตรา ๓๑ ให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขรหัสและประทับตรา เครื่องหมายการอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขรหัสลงบนภาพยนตร์ที่ผ่าน การตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

ในกรณีที่นายทะเบียนกลางเห็นสมควรอาจสั่งให้ผู้ยื่นคำขอ อัดหรือบันทึก คำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต รวมทั้งประเภท ของภาพยนตร์ไว้บนภาพยนตร์และบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์นั้นด้วยก็ได้

การกำหนดหมายเลขรหัส ลักษณะเครื่องหมายการอนุญาตและประเภทของ ภาพยนตร์ หรือคำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตแล้วให้เป็นไป ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๒ ให้นายทะเบียนกลางเก็บสำเนาภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตตาม
มาตรา ๒๕ ไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบหนึ่งชุด

ให้นายทะเบียนกลางส่งสำเนาภาพยนตร์ที่หมดความจำเป็นต้องใช้ในการ
ตรวจสอบให้หอภาพยนตร์แห่งชาติเพื่อเก็บรักษาไว้

เพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษา สำเนาภาพยนตร์จะจัดทำในรูปของวัสดุใดก็ได้

มาตรา ๓๓ ให้นำความในมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และ
มาตรา ๓๒ บรรดหนึ่ง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาภาพยนตร์
โดยอนุโลม

มาตรา ๓๔ ห้ามมิให้ผู้ใดส่งภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไปนอก
ราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๕ การส่งภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับ
อนุญาตตามมาตรา ๓๔

- (๑) ภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตให้สร้างตามมาตรา ๒๐
- (๒) ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ
พิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๒๕
- (๓) ภาพยนตร์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต
ตามมาตรา ๒๗

มาตรา ๓๖ การพิจารณาและอนุญาตตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๓ และ
มาตรา ๓๔ คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์จะต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน
สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่า
อนุญาต

มาตรา ๓๗ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือ
ได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับโรงภาพยนตร์แต่ละโรง ยกเว้นใบอนุญาต
ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตาม (๒) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔
ให้ใช้ได้ทั่วราชอาณาจักร

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๘ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย ภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ แต่ละแห่ง

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๙ ผู้ที่จะขออนุญาตประกอบกิจการตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (๒) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๓) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๔) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดเกี่ยวกับ

เพศตามประมวลกฎหมายอาญา

- (๕) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘

(๖) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ เว้นแต่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตและเวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาต กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๔๐ ใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔๑ ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๔๒ ถ้าใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือบกพร่องในสาระสำคัญ ให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งต่อนายทะเบียนและยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ทราบถึงกรณีดังกล่าว

การขอใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๔๓ ภาพยนตร์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย จะต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ และมีการแสดงเครื่องหมายการอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๓๑

มาตรา ๔๔ ให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ แจ้งประเภทของภาพยนตร์ที่นำออกฉายแต่ละเรื่องไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ชัดเจนในบริเวณโรงภาพยนตร์

ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดตามมาตรา ๒๖ (๒) หรือ (๓) เข้าไปในโรงภาพยนตร์ในระหว่างที่ทำการฉายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทนั้น ๆ

มาตรา ๔๕ ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๘ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๖ (๒) หรือ (๓) ให้แก่ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กำหนดไว้สำหรับภาพยนตร์ประเภทนั้น ๆ

มาตรา ๔๖ การฉายภาพยนตร์ในสถานที่ที่บุคคลทั่วไปสามารถดูได้ ต้องเป็นภาพยนตร์ที่จัดอยู่ในประเภทตามมาตรา ๒๖ (๑)

หมวด ๔

การประกอบกิจการวิดิทัศน์

มาตรา ๔๗ วิดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๔๘ วิถีทัศน์ดังต่อไปนี้ ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต
ตามมาตรา ๔๗

- (๑) วิถีทัศน์ที่สร้างขึ้นเพื่อดูเป็นการส่วนตัวและไม่มีวัตถุประสงค์ในทาง
ธุรกิจ
- (๒) วิถีทัศน์ที่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงาน
อื่นของรัฐสร้างขึ้นเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการดำเนินงานของหน่วยงานนั้น
- (๓) วิถีทัศน์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔๙ ห้ามมิให้ผู้ใดส่งวิถีทัศน์ที่สร้างขึ้นในราชอาณาจักรออกไป
นอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิถีทัศน์
การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๕๐ การส่งวิถีทัศน์ดังต่อไปนี้ ออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่ต้องได้รับ
อนุญาตตามมาตรา ๔๙

- (๑) วิถีทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ
พิจารณาภาพยนตร์และวิถีทัศน์ตามมาตรา ๔๗
- (๒) วิถีทัศน์ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับ
อนุญาตตามมาตรา ๔๘

มาตรา ๕๑ ให้นำความในมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒
วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๖ มาใช้บังคับแก่วิถีทัศน์โดยอนุโลม

มาตรา ๕๒ ให้นำความในมาตรา ๔๗ และมาตรา ๕๑ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่
เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับแก่สื่อโฆษณาวิถีทัศน์โดยอนุโลม

มาตรา ๕๓ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการร้านวิถีทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือ
ได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน
ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับร้านวิถีทัศน์แต่ละแห่ง
การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ
และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง
ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับแก่การประกอบกิจการร้านวิถีทัศน์
ที่ตั้งอยู่ในสถานบริการที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

มาตรา ๕๔ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย
 วัตถุทัศนียภาพโดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน
 ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวัตถุทัศนียภาพ
 แต่ละแห่ง

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ
 และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๕ ให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๘ ได้รับใบอนุญาตตาม
 มาตรา ๕๔ ด้วย

มาตรา ๕๖ ใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๔ ให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่
 ออกใบอนุญาต และให้นำความในมาตรา ๔๐ วรรคสองและวรรคสาม มาใช้บังคับแก่การต่ออายุ
 ใบอนุญาตโดยอนุโลม

มาตรา ๕๗ ให้นำความในมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ มาใช้บังคับ
 แก่การประกอบกิจการร้านวัตถุทัศนียภาพและการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย
 วัตถุทัศนียภาพโดยอนุโลม

มาตรา ๕๘ วัตถุทัศนียภาพที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ จะมีไว้ใน
 สถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย จะต้องมียุทธศาสตร์
 เช่นเดียวกับวัตถุทัศนียภาพที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๕๗ และมีการแสดง
 เครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๓๑ ซึ่งนำมาใช้บังคับโดยอนุโลม
 ตามมาตรา ๕๑

มาตรา ๕๙ การประกอบกิจการร้านวัตถุทัศนียภาพจะต้องกระทำในวัน เวลา และ
 เงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน คณะกรรมการจะกำหนดเวลา
 ในการเข้าใช้บริการของผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ซึ่งบรรลุนิติภาวะ
 โดยการสมรสด้วยก็ได้

มาตรา ๖๐ ในกรณีที่มีการขออนุญาตประกอบกิจการร้านวัตถุทัศนียภาพและกิจการ
 ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวัตถุทัศนียภาพในสถานที่เดียวกัน จะต้องแยกพื้นที่
 ในการให้บริการออกจากกัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศ
 ในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๕
นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๖๑ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ที่มีการสร้างภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ ร้านวิทยทัศน์ สถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวิทยทัศน์ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบภาพยนตร์ วิทยทัศน์ สื่อโฆษณา หรือการกระทำใดที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(๒) ตรวจ ค้น อายัด หรือยึดภาพยนตร์ วิทยทัศน์ หรือสื่อโฆษณาในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น

(๓) สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง

(๔) สั่งห้ามการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ หรือวิทยทัศน์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง

(๕) สั่งให้หยุดการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์สื่อโฆษณาที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๔๗ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒

เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (๑) หรือทำการค้นตาม (๒) แล้วถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นก็ได้

การค้นตาม (๒) ต้องมีหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเน้นซักถามจะเอาหมายค้นมาได้ หลักฐานดังกล่าวจะถูกยกย้าย ชุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ให้ดำเนินการค้น อายัด หรือยึดหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้โดยไม่ต้องมีหมายค้นแต่ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น

มาตรา ๖๒ ภาพยนตร์ วิทยทัศน์ หรือสื่อโฆษณาที่ได้ยึดไว้ตามมาตรา ๖๑ (๒) ถ้าไม่ปรากฏเจ้าของ หรือพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือศาลไม่พิพากษาให้รับ และผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองมิได้ร้องขอรับคืนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยึด หรือวันที่ทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือวันที่ศาลพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี ให้ตกเป็นของกระทรวงวัฒนธรรม

มาตรา ๖๓ ในกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา ๖๑ (๓) ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด

ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เพื่อพิจารณาเพิกถอนการอนุญาตหรือห้ามสร้างภาพยนตร์ดังกล่าวต่อไป

มาตรา ๖๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๖๑ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๖๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๖

การอุทธรณ์

มาตรา ๖๖ คำสั่งไม่อนุญาตตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ หรือมาตรา ๔๙ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒ คำสั่งเพิกถอนการอนุญาตหรือคำสั่งห้ามสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา ๖๓ ของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๖๗ คำสั่งไม่ออกใบอนุญาต คำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต คำสั่งให้ชำระค่าปรับทางปกครอง คำสั่งพักใช้หรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของนายทะเบียนตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๐ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ วรรคสอง มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ หรือมาตรา ๗๓ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ
อุทธรณ์ ถ้าพิจารณาไม่เสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ถือว่าเห็นด้วยกับคำอุทธรณ์
คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

หมวด ๗

บทกำหนดโทษ

ส่วนที่ ๑

โทษทางปกครอง

มาตรา ๖๘ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ผู้ใดฉายภาพยนตร์
ไทยน้อยกว่าสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๙ (๔) ต้องชำระค่าปรับทาง
ปกครองตามอัตราที่นายทะเบียนกลางประกาศกำหนด ทั้งนี้ ไม่เกินห้าแสนบาท

อัตราค่าปรับทางปกครองตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนกลางจะกำหนดให้แตกต่าง
กันสำหรับแต่ละจังหวัดก็ได้

มาตรา ๖๙ ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗
หรือมาตรา ๓๘ ผู้ใดดำเนินกิจการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ หรือมาตรา ๔๔
วรรคหนึ่ง หรือผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม
มาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๗ ให้นายทะเบียนมี
อำนาจสั่งให้ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุง หรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสม
ภายในระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง
ให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดค่าปรับทางปกครองในอัตราไม่เกินสองหมื่นบาทต่อวัน
ตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๗๐ ในกรณีที่ปรากฏภายหลังว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือ
มาตรา ๓๘ ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ หรือผู้รับใบอนุญาตตาม
มาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ ผู้ใดขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๙ ซึ่งได้นำ
มาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๗ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับ
ใบอนุญาตดังกล่าว

มาตรา ๗๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ ประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา ๕๙ หรือมาตรา ๖๐ ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินครั้งละหนึ่งปี

ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งประกอบกิจการโดยฝ่าฝืนมาตรา ๕๙ หรือมาตรา ๖๐ ยัก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว

มาตรา ๗๒ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครองตามที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๖๙ ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๗๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดถูกลงโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๖๙ และจงใจหรือเจตนากระทำความผิดที่ถูกลงโทษปรับทางปกครองซ้ำอีก ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตของผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว แล้วแต่กรณี

มาตรา ๗๔ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๖๙ เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษปรับทางปกครองตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

ส่วนที่ ๒ โทษอาญา

มาตรา ๗๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๗๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๗๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๘ ผู้ใดนำผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีเข้าไปในโรงภาพยนตร์เพื่อดูภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๒) โดยมีได้เป็นผู้ปกครองของบุคคลดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๙ ผู้ใดนำภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๔) ออกเผยแพร่ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง หรือ ประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๑ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ วรรคสอง มาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๔๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๘๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือ ปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๓ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง หรือ ประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับ ตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ ฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๕ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงาน เจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๖๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับ ไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๖ บรรดาความผิดตามส่วนนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ และในการนี้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใด ให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้

ภายใต้บังคับของบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวนถ้าพนักงานสอบสวน พบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจ เปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ

เมื่อผู้กระทำความผิดได้เสียค่าปรับตามที่ได้เปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๘๗ ให้นำความในมาตรา ๗๔ มาใช้บังคับแก่กรณีที่ดินบุคคลต้องรับโทษอาญาตามส่วนนี้โดยอนุโลม

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๘๘ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ได้คณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง ประกอบด้วยปลัดกระทรวงวัฒนธรรมเป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นรองประธานกรรมการ อธิบดีกรมการศาสนา อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ อธิบดีกรมศิลปากร อธิบดีกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ อธิบดีกรมสรรพากร เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว ผู้อำนวยการสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกรมสารนิเทศ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติเป็นกรรมการ ทำหน้าที่คณะกรรมการเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน และให้รองปลัดกระทรวงวัฒนธรรมที่ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมแต่งตั้งตามมาตรา ๗ เป็นเลขานุการ

มาตรา ๘๙ ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ให้คณะกรรมการทำหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน

มาตรา ๙๐ ใบอนุญาตหรือการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุหรือถูกเพิกถอน

มาตรา ๙๑ บรรดาคำขออนุญาตที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ หรือเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ยังมิได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าว ให้ถือว่าเป็นคำขอที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ หรือเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ได้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวแล้ว การดำเนินการเกี่ยวกับคำขอดังกล่าวให้อยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ แล้วแต่กรณี ต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด

มาตรา ๙๒ ผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์หรือร้านวิดีโอในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ต่อนายทะเบียนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา ๙๓ บรรดากฎหมายกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ หรือพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้บังคับต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎหมาย กระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การดำเนินการออกกฎหมาย กระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งตามวรรคหนึ่งให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้รัฐมนตรีรายงานเหตุผลต่อคณะรัฐมนตรี

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์	ฉบับละ ๒๕,๐๐๐ บาท
(๒) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๓) ใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๔) ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๕) การอนุญาตให้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ	เรื่องละ ๕,๐๐๐ บาท
(๖) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์	นาทีละ ๕๐ บาท เศษของนาทีให้ปัดทิ้ง
(๗) การตรวจพิจารณาสื่อโฆษณา	เรื่องละ ๒๐๐ บาท
(๘) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ ๕๐ บาท
(๙) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์	ฉบับละ ๕,๐๐๐ บาท
(๑๐) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท
(๑๑) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท
(๑๒) การต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์	ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท

ในการออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมให้แตกต่างกันโดยคำนึงถึงลักษณะ ขนาด หรือประเภทของโรงภาพยนตร์ ร้านวีดิทัศน์ หรือของสถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ก็ได้

คำานที่สัด

ที่ กก 0405 / ๒๑๕

กระทรวงการทอึ่งเทียะและเกียะ
ณนราชดำเนินนอก
เขตป้อมปราบศัตรุพ่าย
กรุงเทพฯ 10100

๑๒ มีนาคม 2550

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.....

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

- อ้างถึง 1.หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร 0901/005 ลงวันที่ 16 มกราคม 2550
2.หนังสือกระทรวงการทอึ่งเทียะและเกียะ ด่วนที่สุด ที่ กก 0401/2562 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง1 สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอให้กระทรวงการทอึ่งเทียะและเกียะยืนยันความเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว นั้น

กระทรวงการทอึ่งเทียะและเกียะ พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.... ฉบับนี้แล้ว ขอยืนยันความเห็นเดิมที่ได้เคยแจ้งให้ทราบตามหนังสือที่อ้างถึง 2 กล่าวคือ การอนุญาตและการส่งเสริมธุรกิจบริการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย เป็นภารกิจที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านสังคม ดังนั้นหากมองในมิติทางวัฒนธรรมเพียงด้านเดียว อาจส่งผลให้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาศักยภาพธุรกิจบริการถ่ายทำภาพยนตร์และอุตสาหกรรมด้านบริการที่เกี่ยวข้องด้านภาพยนตร์ดังกล่าวในการแข่งขันกับประเทศคู่แข่งอื่นๆ เนื่องจากปัจจุบันทุกประเทศในภูมิภาคเอเชียต่างให้ความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมบริการถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศของตน ด้วยเล็งเห็นว่าเป็นหนทางสำคัญในการนำรายได้เข้าสู่ประเทศ ดังจะเห็นได้จากสถิติของสำนักงานพัฒนาการทอึ่งเทียะ ประจำปี 2549 ที่ผ่านมา เฉพาะคณะถ่ายทำและรายได้จากการเข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ถึง 491 เรื่อง เป็นจำนวนเงินถึง 1,926,837,000 ล้านบาท ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปีที่แล้วถึง 69 % ทั้งนี้ยังไม่รวมรายได้จากธุรกิจบริการด้านภาพยนตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ดังนั้น กระทรวงการทอึ่งเทียะและเกียะ จึงขอยืนยันความเห็นเดิม ดังนี้

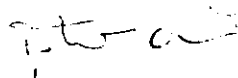
1. ให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการทอึ่งเทียะและเกียะ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

2. แบ่งความรับผิดชอบของทั้งสองกระทรวงให้ชัดเจน โดยกำหนดให้กระทรวงวัฒนธรรมรับผิดชอบการสร้างภาพยนตร์ไทย การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ทุกประเภทก่อนฉายตามโรงภาพยนตร์ และในที่สาธารณะต่างๆ สำหรับกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รับผิดชอบการอนุญาตและการประกอบธุรกิจบริการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาทบทวน และกำหนดสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.... ฉบับนี้ให้สอดคล้องกับภารกิจของส่วนราชการนั้นๆ เพื่อให้ส่งผลสนับสนุนต่อการพัฒนาธุรกิจนั้นๆ ได้อย่างแท้จริงด้วย

ขอแสดงความนับถือ

ร้อยโท

(สุวิทย์ ยอดมณี)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

กองกิจการภาพยนตร์

โทร. 0 2216 5637, 0 2216 6907

โทรสาร 0 2216 6656

ด่วนที่สุด
ที่ วธ ๐๒๐๓.๓/๒๓๗

กระทรวงวัฒนธรรม

๖๖๖ อาคารนาหลวงกรณี ๓

เขตบางพลัด กทม. ๑๐๗๐๐

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๕๐๑/๑๑๔ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา แจ้งว่าได้ตรวจพิจารณาและแก้ไขปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ตามข้อสังเกตของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเสร็จแล้ว จึงขอให้กระทรวงวัฒนธรรมแจ้งยืนยันความเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้ที่ผ่านการตรวจพิจารณาแล้ว เพื่อที่สำนักงานฯ จะได้ดำเนินการต่อไป ความแจ้งแล้วนั้น

กระทรวงวัฒนธรรมพิจารณาแล้ว เห็นด้วยกับหลักการในร่างพระราชบัญญัตินี้ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและแก้ไขปรับปรุงของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา แต่มีข้อสังเกตเพื่อให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาปรับปรุงแก้ไข ดังต่อไปนี้

๑. เนื่องจากการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ขณะนี้กระทรวงการท่องเที่ยวฯ ดำเนินการอยู่และมีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งเป็นเรื่องนอกเหนือจากหลักเกณฑ์ที่มีในพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และหลักการในร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. มอบให้กระทรวงวัฒนธรรมดำเนินการ (ร่างมาตรา ๑๘ (๑)) ดังนั้น จึงเห็นควรเพิ่มเติมการยกเลิก “บรรดากฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับ ที่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. โดยให้ใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ฉบับนี้แทน”

๒ เห็นควรแก้ไขมาตรา ๑๖ วรรคสอง จาก “ให้ปลัดกระทรวงวัฒนธรรมแต่งตั้งข้าราชการของกระทรวงวัฒนธรรมเป็นเลขานุการ” เป็น “ให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นประธานกรรมการและหัวหน้าส่วนราชการระดับกองในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติคนหนึ่งเป็นกรรมการและเลขานุการ”

๓. ขอคัดความในมาตรา ๒๓ วรรคสาม “คำปฎิการที่ได้รับให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน”
ออกและข้อกำหนดข้อความในมาตราใดมาตราหนึ่งเพิ่มเติมเป็นดังนี้ “คำปฎิการตามมาตรา ๒๓ คำปรับ
ตามหมวด ๙ และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ให้นำเข้ากองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม
ตามพระราชบัญญัติสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕”

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(คุณหญิงไขศรี ศรีอรุณ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม

โทร ๐ ๒๔๒๒ ๘๕๐๓-๖

โทรสาร ๐ ๒๔๒๒ ๘๕๐๔

คณบดี

ที่ ดช 0031.14/ 679

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ถนนพระรามที่ 1 แขวงวังใหม่

เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330

16 กุมภาพันธ์ 2550

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

อ้างถึง หนังสือ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร 0901/006 ลงวันที่ 16 มกราคม 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาแจ้งยืนยันความเห็นเกี่ยวกับ
ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยกับร่างกฎหมายดังกล่าวข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

พลตำรวจโท

(ชาญวุฒิ วัชรพุกก์)

ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สำนักงานกฎหมายและสอบสวน

กองนิติการ ฝ่ายกฎหมาย

โทร 0 2205 3681 - 2

โทรสาร 0 2252 7971